

## เอ็นโจ โคไซ : การให้บริการทางเพศของเด็กวัยแรกรุ่น

ยุพา คลังสุวรรณ\*, หทัยรัตน์ ทรัพย์พสุ และ มณีนรัตน์ ไพโรจน์ไชยกุล\*\*

ปรากฏการณ์หนึ่งซึ่งกำลังเป็นที่ฮือฮากันอยู่ในสังคมญี่ปุ่นขณะนี้ คือ การขายตัวของเด็กวัยแรกรุ่น ปรากฏการณ์นี้ในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า เอ็นโจ โคไซ (enjo kosai) ความหมายตามตัวอักษรคือ การพบปะเพื่อช่วยเหลือ (Dating for Assistance ในภาษาอังกฤษ หรือบ้างก็ใช้ Charitable Relations ในภาษาอังกฤษ ซึ่งมีความหมายว่า ความสัมพันธ์ในลักษณะการทำบุญ) การพบปะนี้หมายถึง การที่เด็กนักเรียนหญิงระดับมัธยมตั้งแต่มัธยมปลายรวมถึงมัธยมต้นแสวงหาผู้ให้ความอุปถัมภ์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นชายวัยกลางคนมาให้ความช่วยเหลือในด้านการเงินเพื่อแลกกับการบริการประเภทต่าง ๆ แล้วแต่จะตกลงกัน การบริการนั้นอาจเป็นการไปเที่ยว ไปดื่มกาแฟ และพูดคุยกันสองต่อสอง แต่ส่วนใหญ่ผู้ให้ความอุปถัมภ์ต้องการเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับความช่วยเหลือทางการเงินมากกว่า

คาวาอิ ฮายาโอ (Kawai Hayao) ได้เขียนไว้ในบทความเรื่อง The Message from Japan's Schoolgirl Prostitutes ว่า การพบปะเพื่อช่วยเหลือกันนี้เป็นการพบปะระหว่างชายวัยกลางคนที่ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่มีอายุนั้นราวคราวเดียวกับลูกของตนเอง ซึ่งต้องการเงิน พฤติกรรมนี้คาวาอิเห็นว่า แท้ที่จริงแล้วคือการขายตัวของเด็กวัยแรกรุ่น และมองเห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาที่รุนแรงของสังคมด้วยเหตุผล 3 ประการคือ

1. มีนักเรียนระดับมัธยมต้นเข้ามาเกี่ยวข้องในพฤติกรรมเอ็นโจ โคไซ เป็นจำนวนมาก
2. ทักษะคิตของนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมเอ็นโจ โคไซ เห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดาและไม่รู้สึกผิดอะไร
3. เด็กนักเรียนที่เข้าไปพัวพันในพฤติกรรมดังกล่าวไม่ได้เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก หรือมีปัญหาทางเศรษฐกิจมากกว่าเด็กคนอื่น ๆ

ก่อนจะพูดถึงปัญหาของเอ็นโจ โคไซ ผู้เขียนขอให้กลับมาดูทัศนคติและค่านิยมของคนญี่ปุ่นก่อนว่า คำว่า เอ็นโจ โคไซ จะมีความหมายเพียงแค่ว่าตามตัวอักษรดังที่ได้กล่าวมาแล้วหรือไม่ ถ้าพิจารณาจากทัศนคติของคนญี่ปุ่น การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติธรรมดา ดังนั้น เอ็นโจ โคไซ ก็ไม่น่าจะถือว่าการขายตัวอย่างที่คาวาอิได้เขียนไว้ในบทความของเขา

\* ประธานโครงการญี่ปุ่นศึกษา และอาจารย์ประจำคณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

\*\* นักศึกษาปริญญาโทสาขาญี่ปุ่นศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

## ความคิดเรื่อง “เพศ” ในวัฒนธรรมญี่ปุ่น

วัฒนธรรมในเรื่องเพศของคนญี่ปุ่นนั้นค่อนข้างสับสน เนื่องจากได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากแหล่งต่างกันในแต่ละยุคสมัย กล่าวคือ ตั้งแต่ในสมัยโบราณเรื่องเพศถือเป็นเรื่องธรรมดาเปิดเผยได้ ตำนาน “โคะจิกิ” (Kojiki) ซึ่งเขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 712 เป็นตำนานที่เกี่ยวกับกำเนิดของประเทศญี่ปุ่น มีการกล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับเพศไว้อย่างเปิดเผย ครั้งแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับเพศ แม้ไม่มากนักแต่ก็มีประโยคที่กล่าวถึงเพศสัมพันธ์ อวัยวะเพศ และการร่วมเพศอย่างโจ่งแจ้งเปิดเผยถึง 35 แห่งด้วยกัน นี่ก็เนื่องมาจากว่ามีความเชื่อเรื่องความศักดิ์สิทธิ์และความมหัศจรรย์ทางเพศนั่นเอง นอกจากนี้ ในวรรณกรรมและศิลปะสมัยโบราณก็มีเรื่องราวเกี่ยวกับเพศอย่างเปิดเผย ไม่มีการห้ามหรือการบังคับไม่ให้เขียนเกี่ยวกับเพศเลย ส่วนใหญ่มักจะเขียนอย่างตรงไปตรงมาเปิดเผย การเปรียบเทียบก็เรียบง่ายไม่ค่อยจะใช้สัญลักษณ์ ความเปิดเผยเรื่องเพศนี้มีสืบทอดต่อมาจนถึง “ซุนปง” (หนังสือโป๊) และ “นินโจบง” (เรื่องรักสะเทือนอารมณ์) ในสมัยเอโดะ มาจนถึงวรรณกรรมและภาพยนตร์ในปัจจุบัน ในวัฒนธรรมญี่ปุ่นนั้นไม่ถือว่าเรื่องเพศเป็นบาป<sup>1</sup>

แม้ว่าญี่ปุ่นจะไม่ได้มีข้อห้ามในเรื่องพรหมจรรย์ เรื่องรักร่วมเพศ แต่ก็มีข้อห้ามเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกสาว แม่กับลูกชาย พี่กับน้อง มาตั้งแต่สมัยโบราณ อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการรับหลักศีลธรรมตามลัทธิขงจื๊อมาเป็นหลักปฏิบัติในชนชั้นชาмуไรในยุคเอโดะ และการรับอิทธิพลของลัทธิเพียวริตันจากยุโรปในสมัยเมจิ ได้ทำให้วัฒนธรรมทางเพศของญี่ปุ่นกลายเป็นเรื่องต้องห้าม ในปี ค.ศ. 1869 ได้มีการปฏิรูปกฎหมายใหม่ มีการห้ามหญิงขายอาบนํ้าปะปนกัน ห้ามขายหนังสือโป๊ ห้ามผิดลูกผิดเมียผู้อื่น ในกฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่งมีบทเกี่ยวกับ “ลูกนอกสมรส” เรื่องเพศกลายเป็นเรื่องสกปรกต้องซุกซ่อนปิดบัง การมีเพศสัมพันธ์ของบุคคลที่ไม่ใช่สามีภรรยาตามกฎหมายถือเป็นสิ่งเลวร้าย ปี ค.ศ. 1872 มีกฎหมายสั่งห้ามการเขียนเรื่องลามก ห้ามการลักับนผิวนาง และห้ามการเปิดเผยร่างกายของกรรมกรในเมืองโตเกียว ปีต่อมา มีคำสั่งให้ปลดปล่อยเกอิชาฝึกหัดและหญิงโสเภณี<sup>2</sup> มีการรณรงค์เพื่อปรับปรุงศีลธรรม และยกย่องคุณค่าความบริสุทธิ์ พรหมจรรย์ของสตรีถือเป็นสิ่งสูงค่า การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นสิ่งเลวร้าย ห้ามสอนเรื่องเพศศึกษาในหมู่คนหนุ่มสาว<sup>3</sup>

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สหรัฐอเมริกาได้เข้ามายึดครองญี่ปุ่นระยะหนึ่ง ได้มีการรณรงค์เรื่องประชาธิปไตย เสรีภาพและสิทธิส่วนบุคคล กองกำลังสหรัฐได้หยุดยั้งการบีบบังคับทางเพศ อนุญาตให้ชาย

<sup>1</sup> โยะเนะยะมะ ทะฉินะโอะ, “เรื่องเพศ” ใน ญูญแจ 77 ดอก สู่อารยธรรมญี่ปุ่น, แปลโดย อาจารย์กัลยาณี สิตสุวรรณ, หน้า 307.

<sup>2</sup> ศรีสุข ทวีขานนท์, “ความเจริญของประเทศญี่ปุ่นสมัยเมจิ” ใน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ใหม่ เล่ม 2, หน้า 340.

<sup>3</sup> โยะเนะยะมะ ทะฉินะโอะ, อ้างแล้ว, หน้า 309.

หญิงเรียนร่วมกันได้ หลังจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญและกฎหมายใหม่ เสรีภาพทางเพศมีมากขึ้น แต่ยังคงห้ามขายรูปโป๊ มีการเซนเซอร์นิตยสารต่างประเทศที่มีภาพโป๊โดยใช้หมึกดำทึบตรงส่วนที่ควรปิด<sup>4</sup> เชื่อกันว่าอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกทำให้เกิดความคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานไม่ใช่เรื่องผิด ปัจจุบันญี่ปุ่นมีเสรีภาพทางเพศค่อนข้างมาก รายการทางโทรทัศน์ไม่มีการเซนเซอร์ภาพที่สื่อความหมายในเรื่องเพศ มีการขายหนังสือที่มีภาพและเรื่องราวเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผย ในหนังสือการ์ตูนก็มีภาพที่สื่อความหมายในเรื่องเพศปะปนอยู่ ปัจจุบันภาพที่เห็นบ่อย ๆ คือ การที่หญิงขายสามารถพกรวมกันเป็นหมู่ในห้องเดียวกันโดยแบ่งห้องเป็น 2 ด้านในเวลาไปทัศนศึกษา และการอาบน้ำร่วมกันในที่อาบน้ำสาธารณะ

จากทัศนคติและสิ่งที่ประพฤติกันในชีวิตประจำวันจะเห็นว่า ญี่ปุ่นมองปัญหาเรื่องเพศต่างจากชาติอื่น (รัฐบาลเองก็มีกฎหมายในการควบคุมเยาวชนมิให้เป็นโสเภณีน้อยมาก) มีผู้เสนอกฎหมายควบคุมการทำงานประเภทนี้ของเด็กวัยรุ่น ปรากฏว่าเรื่องนี้ไม่ผ่านที่ประชุม นักวิชาการบางท่านเห็นว่าอาจเป็นเพราะสังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมของผู้ชาย และประชาชนส่วนใหญ่ของญี่ปุ่นก็เห็นว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนบุคคล ดังนั้นพฤติกรรมบางอย่างซึ่งดูค่อนข้างรุนแรงในสังคมอื่น สังคมญี่ปุ่นกลับมองว่าไม่ขัด ญี่ปุ่นแม้จะรับวัฒนธรรมจีน แต่กฎหมายแพ่งของญี่ปุ่นในปัจจุบันก็ไม่ได้ห้ามคนนามสกุลเดียวกันแต่งงานกันอย่างเช่นในประเทศจีนและประเทศเกาหลี การมีเพศสัมพันธ์ก็สามารถทำได้อย่างเสรีโดยไม่ต้องคำนึงว่าแต่งงานแล้วหรือยัง แต่ถ้าเกิดพลาดพลั้งและเกิดท้องขึ้นมา ผู้หญิงก็หันไปทำแท้งได้ การทำแท้งสามารถทำได้โดยถูกต้องตามกฎหมาย “มิสุ โกะ จิโสะ” รูปปั้นพระที่ทำขึ้นเพื่อระลึกถึงเด็กที่ถูกทำแท้ง จึงเป็นที่นิยมทำกันมาก

ในญี่ปุ่น เด็กอายุ 14 ซึ่งมีพฤติกรรมเอนใจ โคไซ ไม่ถือว่าเป็นผิดกฎหมาย เพราะในหลายแห่งของญี่ปุ่นรวมทั้งโตเกียวไม่มีกฎหมาย พฤติกรรมเอนใจ โคไซ จึงไม่ได้ถือว่าเป็นปัญหาสังคมที่รุนแรงจนกระทั่งพฤติกรรมนี้ได้ระบาดเข้าไปในบรรดาเด็กนักเรียนระดับมัธยมต้น บางคนจึงเริ่มมองว่าพฤติกรรมเอนใจ โคไซ ได้กลายเป็นปัญหาสังคมที่ควรต้องได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน ดังจะเห็นได้จากสื่อบางประเทศ เรื่อง “นักเรียนหญิงเป็น “โสเภณี” “ญี่ปุ่น” ด้านกระแสนี้ไม่อยู่” ซึ่งเป็นข่าวที่แปลและเรียบเรียงจากเอเอฟพีและเอพี โดย รวิกานต์ แก้วประสิทธิ์ จากหนังสือพิมพ์ข่าวสดสรุปได้ว่า “จากการที่เด็กวัยรุ่นเข้ามาเกี่ยวข้องกับธุรกิจค้ำกามเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ชาวญี่ปุ่นจำนวนหนึ่งเรียกร้องให้มีการป้องกันเยาวชนออกจากธุรกิจค้ำกาม และกล่าวว่าญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีกฎหมายห้ามเยาวชนเป็นโสเภณีน้อยมาก เมื่อ 9 ปีที่แล้วรัฐสภาเคยพยายามที่จะพิจารณากฎหมายป้องกันเยาวชนนี้ แต่สภาโตเกียวได้ยับยั้งไว้โดยให้เหตุผลว่าเรื่องเซ็กส์เป็นเรื่องส่วนบุคคล เมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา โตเกียวได้ร่างบทบัญญัติใหม่เพื่อจัดการ

<sup>4</sup>โยะเนะยะมะ ทะฉินะโอะ, อ้างแล้ว, หน้า 310.

กับปัญหานี้ แต่การออกเสียงของสภาเมืองคาดว่าจะไม่มีขึ้นจนกว่าจะเดือนกันยายน นอกจากนี้ยังไม่มีรายละเอียดใด ๆ ออกมา”

ผู้เขียนเห็นว่าการที่เด็กนักเรียนที่มีพฤติกรรมเอ็นใจ โคไซ เอง ไม่ได้รู้สึกว่ามันเองกระทำความผิดอะไรนั้น สาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะเด็กนักเรียนมีพฤติกรรมเอ็นใจ โคไซ มีความต้องการเงินซึ่งอาจเกิดจากเงินไม่พอใช้ หรือเกิดจากความต้องการอยากได้สิ่งของที่มีราคาแพงและไม่สามารถซื้อได้ด้วยเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากทางบ้าน และก็ไม่ต้องการขอเงินจากทางบ้านเพิ่ม จึงเกิดความคิดที่จะหารายได้พิเศษ (ความคิดในการทำงานพิเศษที่เรียกว่า Arubaito (มีรากศัพท์มาจาก Arbeit ในภาษาเยอรมัน) การทำงานพิเศษไม่ได้หมายความว่าคนที่ทำเป็นผู้ที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะยากจนหรือมีปัญหาทางเศรษฐกิจเสมอไป แต่เป็นเพราะผู้หารายได้พิเศษต้องการสะสมเงินไว้ใช้ในกิจกรรมพิเศษเพื่อความบันเทิงหรือความสุขส่วนตัวของผู้ทำ เช่น เพื่อซื้อเครื่องดนตรี เพื่อไปเที่ยวต่างประเทศ เป็นต้น งานที่ทำมีหลากหลายเช่น เป็นพนักงานล้างจาน เป็นพนักงานเก็บเงินในซูเปอร์มาร์เก็ต เป็นพนักงานขาย เป็นต้น) เมื่อเด็กนักเรียนที่มีพฤติกรรมเอ็นใจ โคไซ คิดว่าเป็นการหารายได้พิเศษจึงไม่มีความรู้สึกว่ามันได้กระทำความผิด

### รูปแบบในการหารายได้พิเศษของเด็กสาว

เด็กสาวรุ่นเหล่านี้เริ่มสังเกตเห็นหนทางที่จะหารายได้พิเศษได้อย่างง่ายดาย ในระยะต้นทศวรรษ 90 ร้านค้าขายชุดชั้นในที่ใช้แล้วของเด็กสาวผุดขึ้นอย่างมากมาย โดยการขายชุดชั้นในพร้อมกับติดรูปเด็กสาวเจ้าของชุดชั้นในไว้ด้วย ราคาขายอาจสูงถึง 5 พันเยน นักสังคมวิทยาประมาณการว่าในปี 1993 มีเด็กผู้หญิง 6,000 - 10,000 คนในโตเกียวที่ขายชุดชั้นในของตน ร้านค้าประเภทนี้เปิดดำเนินการอย่างถูกกฎหมาย จวบจนเมื่อตำรวจได้ออกกฎหมายให้มีการขอใบอนุญาตในการขายสินค้าที่ใช้แล้ว ร้านค้าเหล่านี้จึงต้องปิดตัวลง แต่ทว่ากลับผลักดันให้ลูกค้าซึ่งส่วนใหญ่เป็นชายสูงอายุหันไปใช้บริการของธุรกิจในรูปแบบใหม่ที่รุนแรงขึ้น

กลางทศวรรษ 90 ได้เริ่มมีธุรกิจที่เรียกว่า สโมสรนัดพบ (date clubs) ขึ้น ลูกค้าผู้ชายจะเสียค่าธรรมเนียมเพื่อนัดพบกับเด็กสาวแรกรุ่น ซึ่งก็ไม่มีใครทราบได้ว่า เมื่อคู่นัดพบออกไปนอกสโมสรแล้วจะเกิดอะไรขึ้น ในปี 1995 ตำรวจโตเกียวรายงานว่ามียุวกาจากโรงเรียนมัธยมต้น 18 แห่ง และจากมัธยมปลาย 137 แห่งที่เข้าไปพัวพันกับธุรกิจสโมสรแบบนี้ ซึ่งตำรวจเองก็รู้สึกหนักใจเพราะ มันเป็นแนวโน้มของสังคมญี่ปุ่นที่ยอมรับว่า หากคู่นัดตกลงปลงใจแล้ว การมีเพศสัมพันธ์กันก็ถือเป็นสิ่งที่ยอมรับได้

อีกวิธีหนึ่งที่ชายแก่จะนัดพบเด็กสาวได้ก็โดยผ่าน “สโมสรโทรศัพท์” (telephone clubs) ซึ่งธุรกิจประเภทนี้เกิดขึ้นกว่าทศวรรษแล้ว ลูกค้าชายจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียม 15 - 20 เหยียญสหรัฐ เพื่อเข้าไปในห้องและรอรับโทรศัพท์จากหญิงสาวผู้สนใจที่จะ “ออกเดท” สาว ๆ จะได้เบอร์โทรศัพท์จากโฆษณาและ

หอกระต๊อที่ขลุ่ยแจ่มฟ้าตามท้องถนน ในปัจจุบัน มีสโมสรแห่งนี้ในโตเกียวถึง 364 แห่ง เพิ่มจากในปี 1992 ที่มี 113 แห่ง รัฐบาลได้ทำการสำรวจและพบว่า 1 ใน 4 ของเด็กสาวระดับมัธยมปลายเคยโทรไปที สโมสรอย่างน้อย 1 ครั้ง และในจำนวนนั้น มี 3-4 เปอร์เซนต์ที่ไปออกเดทจริง ๆ ซึ่งตำรวจโตเกียวเห็นว่า สโมสรเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการค้าประเวณีเด็ก

ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของสาวรุ่นกลายเป็นสินค้าที่ขายได้ทุกหนแห่ง มีการลงรูปสาวเปลือยและ ไปในนิตยสารและการ์ตูนยอตนิยมอย่างแพร่หลาย นอกจากนี้ “สโมสรภาพลักษณ์” (Image Club) เป็น ธุรกิจอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจะจัดห้องขนาดเล็กตกแต่งเป็นทางรถไฟใต้ดินหรือห้องพยาบาลและให้หญิงสาวที่ แต่งตัวเป็นเด็กนักเรียนมัธยมหรือแต่งแบบตุ๊กตาวิดีโอเรียน ทำออร์แกสมิให้ผู้ชายที่เสียค่าบริการ<sup>5</sup>

เมื่อมีการวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมว่า เด็กหญิงเหล่านี้ไม่มีศีลธรรม คนรุ่นใหม่ตกต่ำทางจริยธรรม ทว่าคนรุ่นใหม่กลับไม่สนใจและโต้กลับว่า เมื่อผู้ชายซื้อผู้หญิงได้ ผู้หญิงก็ยอมจะขายตัวเองได้ และผู้ชาย ที่เป็นลูกค้าส่วนใหญ่ก็เป็นคนสูงอายุหรือคนรุ่นเก่านั้นเอง นี่ย่อมแสดงให้เห็นว่า คนรุ่นเก่าก็ไม่มีศีลธรรม เช่นกัน “พวกเขาเป็นคนสร้างตลาดแบบนี้ขึ้น พวกเขาไม่มีสิทธิ์จะว่าเราไม่มีศีลธรรม”<sup>6</sup>

เหตุใดจึงเกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ในสังคมญี่ปุ่น ซึ่งนับว่ามีความเจริญทางเศรษฐกิจสูง รัฐบาล ญี่ปุ่นเองก็พยายามที่จะทำความเข้าใจในพฤติกรรมของวัยรุ่นเหล่านี้ และค้นหาปัจจัยที่ผลักดันให้เกิด ปรากฏการณ์ดังกล่าว

### ความกดดันของสังคม : ปัจจัยแห่งปัญหา

จากการสำรวจของรัฐบาลพบว่า นักเรียนมัธยมปลายเป็นกลุ่มประชากรที่มีความรู้สึก กดดันมากที่สุด ในญี่ปุ่น ความกดดันภาวะทางจิตของเด็กนั้นมาจากการแข่งขันทางการศึกษา ซึ่งบ่อยครั้งส่งผล จนทำให้เด็กวัยรุ่นในญี่ปุ่นต้องเสียคน เป็นโรคประสาท และบางครั้งรุนแรงมากถึงขนาดจบชีวิตตัวเองด้วยการฆ่าตัวตายก็มีนักวิชาการบางคนเห็นว่าการแข่งขันทางการศึกษาที่มีมากขึ้นได้ส่งผลไปยังเด็กมัธยมต้น ด้วย

นอกจากปัญหาเรื่องการศึกษาแล้ว การพัฒนาอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจ ความเจริญ มั่งคั่งทาง วัตถุ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้คนญี่ปุ่นรุ่นใหม่ซึ่งเกิดในสังคมที่มีความสะดวกสบาย มี อุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครัน (เด็กวัยรุ่น) ตกเป็นทาสของสิ่งของฟุ่มเฟือย เมื่อไม่สามารถหาซื้อได้ จากเงินค่าขนมที่ได้ทุกเดือน ในที่สุดเด็กจึงมองหา “ผู้อุปถัมภ์”

<sup>5</sup> Hideko Takayama, Kay Itoi. “Innocence for Sale.”, Newsweek , (December 23, 1996), p 16.

<sup>6</sup> Ibid. p.15

ส่วนชายวัยกลางคนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเอ็นใจ โคไซ นี้ เป็นผู้สนับสนุนโดยตรงที่ก่อให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ นักวิชาการบางคนมีความเห็นว่าสังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ และผู้ชายได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่เป็นพิเศษจากแม่ ( ผู้ชายญี่ปุ่นต้องการหาคนที่จะมาให้ความอบอุ่นแก่เขาโดยที่เขาไม่ต้องให้ตอบ ซึ่งสิ่งนี้คงจะเป็นไปได้ยากในชีวิตแต่งงาน ) เมื่อแต่งงานแล้วภรรยาซึ่งเห็นใจในการตรากตรำงานของสามีก็มักจะรับบทเป็นแม่มากกว่าภรรยา ผู้ชายญี่ปุ่นญี่ปุ่นที่ต้องการผ่อนคลายความเครียดจากการทำงานและต้องการภรรยาจึงต้องไปหาหญิงบริการแทน

ในขณะที่ชีวิตพ่อชาวญี่ปุ่นมีแต่งงานและการสังสรรค์กับสังคมภายหลังเลิกงาน ไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้าน ภาระต่าง ๆ ภายในบ้านจึงตกอยู่กับแม่ แม่ชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ก็มักจะชอบลูกชาย เอาใจใส่และยกย่องเป็นพิเศษ ลูกสาวจะได้รับความเอาใจใส่น้อย ขาดที่พึ่งพิง และพยายามแสวงหาสิ่งใหม่ให้กับตนเอง การจะแสวงหาขึ้นชึ้นอยู่กับว่าเด็กสาวได้รับการชักชวนจากผู้ใด และให้ทำงานประเภทไหนด้วย แต่เหตุผลการมีพฤติกรรมนี้มีหลายประการด้วยกันคือ

1. การขาดความรักความอบอุ่นอย่างแท้จริงภายในครอบครัว จึงพยายามแสวงหาความอบอุ่นจากภายนอกและหาที่พึ่งพิงทางจิตใจ
2. เพื่อประชดต่อพ่อแม่ที่ไม่เอาใจใส่ตน
3. เพื่อหาเงินมาซื้อสินค้ายี่ห้อดัง ๆ ที่ตนอยากได้
4. แรงกดดันจากพ่อแม่ที่จะต้องเข้าสถาบันที่มีชื่อเสียง ตั้งแต่เริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งความพยายามนี้รวมไปถึงการบังคับให้ลูกเรียนกวดวิชาตั้งแต่ยังเด็ก
5. ถือเป็นการหารายได้พิเศษชนิดหนึ่ง
6. สังคมถือว่าพฤติกรรมนี้เป็นเรื่องส่วนตัว ถ้าพลาดพลั้งก็สามารถทำแท้งได้ซึ่งถูกต้องตามกฎหมาย
7. ความเจริญทางด้านวัตถุและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอันเกิดจากการเจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจ
8. เด็กไม่ได้ถือว่าพฤติกรรมนี้เป็นพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรม

ในบทความนี้ คาวาอิไม่ได้กล่าวถึงความรู้สึกของพ่อแม่ที่ลูกสาวมีพฤติกรรมเอ็นใจ โคไซ และชายวัยกลางคนผู้ให้บริการและผู้ให้การอุปถัมภ์ ความเห็นของเขามองว่าสาเหตุของพฤติกรรมนี้มาจากตัวเด็กเพียงฝ่ายเดียว เรื่องนี้จะเป็นปัญหาหรือไม่ เป็นปัญหาที่รุนแรงแค่ไหนย่อมขึ้นอยู่กับการรับรู้ของพ่อแม่ รัฐ และตัวเด็กเอง สังคมญี่ปุ่นมีความสามารถในการหล่อหลอมคนให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขของสังคมได้และทำได้ดี ดังนั้น เรื่องนี้จึงอาจไม่ใช่ปัญหารุนแรงของสังคมอย่างที่คิดก็ได้